

Skatteministeriet

26. november 2018
J.nr. 2018 - 2759

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 29 - Forslag til lov om ændring af emballageafgiftsloven, lov om registrering af køretøjer og forskellige andre love og om ophævelse af pvc-afgiftsloven og lov om tilskud til visse miljøvenlige lastbiler. (Ophævelse af pvc-afgiften og emballageafgiften på pvc-folier, indførelse af bagatelgrænser i visse afgiftslove, udvidelse af bemyndigelsesbestemmelsen for terminaladgang til Køretøjsregistret, undtagelse for udligningsafgift for visse påhængskøretøjer, udskydelse af tidspunkt for offentliggørelse og anvendelse af standardkontrakter ved leasing m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 8 af 23. november 2018.

Karsten Lauritzen

/ Mette Kildegaard Graversen

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 22. november 2018 fra Dansk Affaldsforening, jf. L 29 - bilag 11.

Svar

Dansk Affaldsforening fremfører i deres henvendelse en række argumenter for ikke at afskaffe PVC-afgiften. Dansk Affaldsforening anfører bl.a., at PVC-afgiften er et godt miljøredskab, der bidrager til at fremme den cirkulære økonomi. Endvidere anføres det, at PVC er et af de eneste produkter, hvor man allerede på produktionstidspunktet ved, at det efter endt levetid skal deponeres. Dansk Affaldsforening anfører også, at PVC er noget af det dyreste affald at behandle, og at energiudnyttelse af PVC-affald giver problemer i affaldsforbrændingen, da der dannes saltsyre, når den bløde PVC brændes. Dansk Affaldsforening anfører yderligere, at årsagen til den manglende effekt af afgiften er, at den er for lav, fordi den ikke er blevet indeksreguleret.

Hertil bemærkes, at forslaget om at ophæve afgiften på PVC blev analyseret i saneringsudvalgets rapport fra 2017. Det blev i den forbindelse konkluderet, at de miljømæssige konsekvenser ved at ophæve afgiften er begrænset.

Det skyldes bl.a., at afgiften alene omfatter visse udvalgte produkter, hvor afgiften er fastsat efter et gennemsnitligt indhold af PVC og ftalater i den pågældende vare. Det er af administrative årsager ikke muligt at afgiftspålægge alle produkter, der indeholder PVC og ftalater, da PVC og ftalater indgår i mange produkter og ofte i en ganske lille mængde. De administrative omkostninger ved en opgørelse af indholdet af PVC og ftalater kan således være betragtelig sammenlignet med varens værdi og afgiftens størrelse. Afgiften blev derfor begrænset til varer, hvor det blev vurderet, at PVC- og ftalatomængden kunne opgøres som en standardsats efter varens gennemsnitlige PVC- og ftalatindhold, og hvor afgiften skønnedes at ville få den ønskede effekt. Der er således en række produkter, der indeholder PVC og ftalater, som ikke kan omfattes af afgiften.

For så vidt angår mængden af ftalater giver afgiften ikke incitament til at mindske indholdet af ftalater i et afgiftspligtigt produkt eller til at skifte til mindre problematiske ftalater, da afgiften er den samme uanset koncentrationen af ftalater i produktet og typen af ftalater. Dertil kommer, at brugen af fire særligt problematiske ftalater er faldet med årene. Det skyldes blandt andet, at flere af ftalaterne er blevet klassificeret af EU som farlige for reproduktionen samt anden EU-regulering.

Det er korrekt, at en afskaffelse af PVC-afgiften alt andet lige vil føre til et øget forbrug af blød PVC, da afgiften giver incitament til at substituere PVC som materiale med andre ikke-afgiftspligtige materialer, og at dette kan medføre problemer i affaldshåndteringen, da PVC indeholder store mængder klor, der ved forbrænding udvikler saltsyre. Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, er affaldshåndtering af PVC dog afgiftsbelagt via afgiften på deponering af affald og forbrænding af affald. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en særskilt afgift på PVC på grund af problemer i affaldshåndteringen.

Jeg mener derfor ikke, at en afgift på PVC er den rette måde at løse de problemer, der er vedrørende håndtering af PVC i affaldssystemet.